

[Søren Hansen]

Ministerens udtalelse lød nærmest, som om nedskæringerne var foreslået og skulle gennemføres af hensyn til museet. Der var næsten ingen grænser for, hvor pragtfuldt det nu skulle gå, og hvor stor en fordel det var for museet, at man nu fik disse nedskæringskrav ned over hovedet.

Jeg synes, det er destruktivt. Vi, der har fulgt slagets gang, ved, hvor uendelig mange kræfter, hvor uendelig mange papirer, stridigheder, splid, problemer og overvejelser der er gået med at imødekomme de sparekrav; regeringen har fremsat, også nogle søvnløse nætter for de mennesker, der skal forlade en arbejdsplads, de gerne vil være på. Al den tid og alle de kræfter kunne være brugt til at bygge op; nu er de brugt til at finde ud af, hvordan man kan skære ned.

Lad mig til sidst sige, at vores tilslutning til beslutningsforslaget og vores ændringsforslag til finansloven ikke er et udtryk for, at vi finder, at den nuværende ressourcefordeling nødvendigvis er den eneste fornuftige. Afgørelsen heraf vil jeg ligesom kulturministeren gerne overlade til de mennesker på museet, der har langt mere indsigt i de dele, end vi har, men det er rammen, det drejer sig om. Hvis vi vil have et godt nationalmuseum, er det kreativ opfindsomhed, der skal til, ikke destruktive nedskæringer.

Per Stig Møller (KF):

Vi går ikke ind for destruktive nedskæringer, men for konstruktive omprioriteringer, og det er det, der er pointen i det, kulturministeren har foretaget med kulturinstitutionernes budgetter.

Det, vi står med i dag, er et af de mere typiske SF-forslag. SF har opdaget, at ét kulturområde gerne vil undgå besparelser i normalbudgetterne, samtidig med at det får tilført nye midler til nye opgaver. På den måde cementerer SF billedet af sig selv som et parti, der vil bevare alting, som det er.

Imidlertid må vi nødvendigvis pålægge også de kulturelle institutioner at spare på normalbudgetterne for derved at lette de fornødne omstillinger og rationaliseringer.

Nationalmuseet har meddelt, at det ønsker at klare besparelserne ved at nedlægge noget og overføre andet til andre, og i denne forbindelse nævnes en række ejendomme, som man vil overdrage til andre, i dette forslag.

Dette kan ikke skræmme mig. Det forekommer mig tværtimod at være godt, om flere vil være med til at forvalte og forsvare vor kulturarv; så kommunal overtagelse af nogle af ejendommene kan kun medvirke til at udbrede den nationale kulturansvarlighed.

Da den socialdemokratiske ordfører har interesseret sig for, hvad jeg har sagt ved tidligere lejligheder, skal jeg her minde om, hvad jeg sagde i Tinget den 4. december 1985, da vi forhandlede den senere vedtagne udbygningsplan (Folketingstidende 1985-86, sp. 3497):

»Vi opnår meget mere de kommende år ved at forgrene kulturpolitikken og lade den finansiere af både staten og privatpersoner ... «.

Fører besparelserne således til, at eksempelvis kommunerne går ind i dette arbejde, skal jeg byde dem velkommen.

På samme måde tror jeg egentlig også, at by- eller miljøbevaringsgen tilknytning til Nationalmuseet, som vi har hørt om de senere dage, kan løses uden skadevirkninger, hvis i stedet amter og kommuner går ind i dette arbejde sammen med de lokale museer, eftersom lokalplanerne jo nyder godt af denne museale indsats. Når det kommer til stykket, drejer det sig kun om 600.000 kr., som Nationalmuseet sparer ved at nedlægge dette område, hvilket vil sige 60.000 kr. til hver af de kommuner, som nyder godt af arbejdet. Det forekommer mig at være et spareobjekt, som man er ret sikker på en kolossal masse politikere vil reagere over for.

Jeg finder det vigtigt at støtte en minister, der siger, at en fritagelse for den almindelige besparelse lægger gift ud for den generelle omstillingspolitik inden for hans område, for det er jo sandt, når han siger, at en friholdelse af Nationalmuseet blot vil betyde, at andre skal holde mere for, og når disse andre kommer ud for en ekstra besparelse på grund af SFs forslag, skal SF nok dukke op med et forslag om også at friholde dem.

Der er grund til at betyde Nationalmuseet, at det på rimelig og anstændig vis må påtage sig sin del af omstillingen uden straks at levere nogle spektakulære spareforslag for ved hjælp af dem at skræmme politikerne til at give sig flere penge. Hvis Nationalmuseet ikke kan styre sig, er jeg nødt til at sige, at vi kan blive nødt til at revidere styresystemet.